

rep kvišku, in metež in gonja in skakanje in cviljenje in mijavkanje in vpitje in smeh, da je drla vsa hiša skup. Teta je kričala, gospa se jezila in odpirala vrata, da so planile mačke vun in psi cvileč za njimi, Berta pa se je smejala na vse grlo in Artur se je kar tolkel ob kolena. Imenitno! Pobitih je bilo pet kristalnih kupic, dve skodelici za kavo in skleda za kompot. Zabava je bila vredna mnogo več.

A takšna radost se ne doživi vsak dan. Prišle so tudi sitnosti. Rumpel je čakal denarja in se držal rajši doma, nego da bi hodil na izlete. Gospe se je pa tudi zazdela mirna zabava ljubša od hrupnega veselja in začela se je odtegovati družbi. Teta pa ni trpela takšnih posebnosti.

„Ah, tukaj se zabavata vidva,“ je prihrumela v sobo, kjer sta sedela gospa in pl. Rumpel; „mi vaju pa iščemo in čakamo, ker je vse pripravljeno za izlet.“

„Tako, takoj, gospodična,“ je vstal Rumpel, se poklonil in šel.

„Ali se ti ne zdi, da se vede gospod Rumpel nekoliko predomače?“ je dejala teta in bistro pogledala svakinjo. „Nekoliko predomače.“

„Vedenje popolnoma kavalirsko,“ je dejala gospa kratko, se obrnila stran in si natikala pred zrcalom klobuk.

„Drži pa se ta kavalir bolj tebe nego Berte.“

„Ker je Berta bolj razposajena. Odgnala bo oba snubca.“

„Veselo, zdravo dekle. Jaz jo imam rada. Mosterih naj zahvali Boga, če jo dobi. Rumpel pa se suče tako okrog tebe, da bi ji zbudil ljubosumnost, če bi ga imela ona količkaj rada.“

„Morebiti jo je pa zbudil tebi,“ je dejala gospa malomarno.

Pred gradičem je cepetala Berta od nepotrpežljivosti in poučevala Mosterih, da bi se bil moral opravičiti popolnoma turistovski, predvsem z golimi koleni, in Artur je priganjal, da komur se ne ljubi,

naj ostane doma; samo drugih naj ne zadržuje. Črez dolgo časa sta se prismehljali obe svakinji kakor dve posestrimi izza mladih let. Gospa je stopila takoj v prvo vrsto, kjer je poveljeval Artur, teta je zaostala, nalašč, gnev v srcu in smeh na polodprtih ustnicah. Ker je namreč gospa stiskala usta, kadar se je smejala, je kazala svakinja vedno nekoliko belih zob, ker se ji je zdelo aristokratsko in mladostno. Čim hitreje je hodila gospa, tembolj je pešala teta. Da ne bi hodila sama, se ji je pridružil pl. Rumpel, ki je slutil, da ni in zakaj da ni posebno dobre volje. Trudil se je pregnati tiho nejevoljo. Dolgo zaman. Šele ko je začel postrani in duhovito zbadati in ščipati odsotno svakinjo, je zadel pravo struno in začul prijazen odmev. Toda kaj! Komaj se je bil vnel zaupljiv razgovor, je opešala gospa, ki je nadzorovala spredaj mlade ljudi; ali pa se ji je zdelo, da potrebujeta zaostajalca tudi nadzorstva. Družba se je sčakala in Rumpel se je pomešal spretno med druge. Da ne bi pa zopet zaostala draga tetka, se ji je pridružila gospa sama.

„Ljuba moja,“ ji je dejala poluglasno, ko so se bili nekoliko oddaljili drugi, „ti mi ne smeš zameriti, če si prepovedujem jaz vsako impertinentno namigavanje.“

„Oh, kar nič ti ne zamerim, ljuba svakinja,“ se je smehljala teta in jo pogledala strupeno. „Samo previdna bodi! Ljudje imajo oči in ušesa.“

„In jezike.“

„Meni se zdi gospod Rumpel predrzen.“

„Proti Berti ni nikdar predrzen,“ se je smejala gospa z visokim, žaljivim glasom. „Zavrni ga, kadar bo predrzen! Moška predrznost ni nikoli večja od ženske popustljivosti.“

Teta se je ugriznila v ustnico, da ne bi odgovorila še pikreje, in obe sta molčali, ko sta si bili olajšali nekoliko težki srca, obe s trdnim sklepom, da bosta še vestneje pazili druga na drugo in vsaka na gospoda pl. Rumpla. (Dalje.)

Čas.

Zložil Anton Medved.

Gradov mogočnih zid razmaje čas,
obraz premeni ter kraje čas
neviden in neslišen kakor duh.
Zdaj celi rane, zdaj zadaje čas.
Ko sladko upaš, iz prihodnosti
naproti sklical bi najraje čas;
v kesanju bridkem iz preteklosti

nazaj, nazaj želiš jokaje čas.
A kar si storil v njem, si storil sam.
Ni vreden hvale, niti graje čas.
Vse tvoje misli spremlja in želje,
dejanja vsa in položaje čas,
in vendar ti ne veš in nihče ne
razjasni vprašanja: kaj je čas?

IIPOZSCIIPOZSCII